

ברכת חל אראש השנה
ראש השנה הוא חל אסאלות האלו
זהו חל שבו נייחל ובו נבקש
שתחל שנה וברכותיה.
שתהיה השנה הבאה אליו אלוהה מתוקה כזבש.
שתהא שנתנו שלום ויימנו חיים
שיטאו אלנינו פריים ושזותינו ירוו מיט.
שיהמה בירתנו אדם ויהא צענו איתן.

יש חלים לצחוק ויש חלים אלוהה.
יש חלים אחרות ויש חלים אחרות.
ראש השנה הוא חל התקווה - חל התקווה הנצחית.
יצור מוצר ונפלא הוא האדם. בין אכות ואכזבות
הבין נחלי כסלון ואלים של שנהה מנווט הוא את ספיתת התקווה.
העולם שבו כוכבים נולדים וכבים אלל התחלה וסוף
חסרי חיים וחסרי אמות מוצא האדם שיווי אסקל
אל שני תרומות
שנה שנה הוא אמין. מקווה אלוה
והופק את חייו לנס של אמות ומהה
נוסיל וניחל. כי תכלה שנה וקאלותיה
תחל שנה וברכותיהו

שלום לכולם,

עוד שנה חלפה וזה הזמן המתאים להסתכל אחורה ולראות היכן נותרו העקבות בחול ולהסתכל קדימה ולראות את סימני הדרך, היעדים אליהם אנו מכוונים להגיע בשנה הקרובה.

שנה זו עמדה בסימן של התייצבות השינויים: שיוך ההון אשר הוסדר, חולקו תעודת המניה והכסף שבצידן, נחתמו כמעט כל חוזי שיוך הדירות, הסדר העקרונות עם היישוב אושר ואנו מרגישים את הרגיעה שחלה ביישוב.

תהליך האסטרטגיה הפיננסית הגדיר בצורה סדורה את המחויבויות של הקיבוץ לנושאים השונים ובכך הבהיר את הצרכים העכשוויים והעתידיים מחד ואת היכולות מאידך. ישנם עוד מספר נושאים אשר נמצאים במהלך טיפול:

1. **פנסיה:** כפי שכתבנו אנו עומדים בפני ניסוח סופי של התקנון אשר יסדיר הן את כל החלטות הפנסיה תוך הגדרת חובות וזכויות החבר בנושא הפנסיוני והן את תהליך העלאת הפנסיה. אנו ערים לכך כי מדובר בתהליך ממושך אך בשל היותו מורכב ורצוננו לעשותו באופן המיטבי הוא נמשך מעבר למצופה. בימים הקרובים אף ייתלה מכרז על לוח המודעות ביחס לאיוש יו"ר ועדת הפנסיה (בטחון סוציאלי).
2. **דיון ערכי:** הערכים אשר נוסחו במסגרת חוגי הדיון השונים יהיו הבסיס עליו אנו מתחילים את גיבוש תקציב קהילה 2013.
3. **מבנה ארגוני:** במהלך שנה זו גובשו עדכונים במבנה הארגוני ואנו נמצאים בתהליך היישום של החלטות אלה.
4. **צמ"ד:** בראש השנה אשתקד כתבתי כי אני מקווה שבראש השנה הבא נוכל לדעת כיצד מתוכננת המרפסת של החברים החדשים. אומנם עוד לא הגענו לשלב תכנון המרפסות אך עם זאת התקדמנו באופן משמעותי ואנו עובדים בצורה משותפת עם קורום חברת הניהול, מנהלת הקיבוץ ונציגי המשתכנים. אנו נמצאים בימים אלה ממש בסיום בחירת המגרשים על ידי המשפחות והדבר אומר כי כל אחד בוחר את מיקומו מבין 14 המגרשים. נקווה שבשנה הבאה כבר נוכל לבדוק איך התקדם הבית של החברים במגרש מס 93....

שתהיה לכולנו שנה טובה שנת בריאות עשייה וחברות

שלומי וחמוטל

ב – 6,7.9.2012 נערך קלפי ואלו תוצאותיו:
המשך כהונה של חמוטל מנהלת קהילה: 49 בעד 45 נגד.
המשך כהונה של אמנון זלינגר רכז ועדת בריאות: 77 בעד 20 נגד.
המשך כהונה של יפים רכז ועדת קלפי: 89 בעד 5 נגד.

מזכירות הקיבוץ וההנהלה העסקית קיימו דיון מיוחד על ההיבטים השונים שהועלו בתהליך בחירת מנהלת הקהילה, לאור הערות שנשמעו בציבור ואלה מסקנותיו:

על דעת שתי ההנהלות הליך הבחירה התקיים ע"פ המתחייב בקיבוץ, ולא הייתה כל חריגה מהנהלים המקובלים.

המזכירות וההנהלה העסקית סברו כי חמוטל ממלאת את התפקיד בהצלחה, ראו צורך בהמשכיות במילוי התפקיד החשוב של ניהול הקהילה, ומצאו לכן כי לטובת הקיבוץ ראוי למנות אותה לקדנציה נוספת.

המזכירות וההנהלה העסקית מברכות את חמוטל על בחירתה לקדנציה נוספת ומחזקות את ידיה בטיפול המסור בסוגיות מורכבות ורגישות תוך שמירה על עקרונות האינטרסים וההחלטות של הקיבוץ.

תמיר סלע- יו"ר הנהלה עסקית
שלומי שקד- יו"ר קהילה

רבקה קלנר מודיעה:
1.שעות הקבלה בדואר השתנו. יש פרסום בלוח המודעות ובאתר.
2.בבקשה להתקשר בענייני הדואר, אך ורק בשעות הקבלה ולא אחרי הצהרים.

תודה ושנה טובה
רבקה קלנר

ליסל, צותן וסוני אבימ

לחשית איתי וסיו הפאל

הפכת הפוכים הפאים והתערות מוצלחת

תשע"ב, השנה שהייתה

לא הספקנו להסתכל ימינה ושמאלה ונסתיימה לה עוד שנה. שנת תשע"ב עמדה בסימן גיבוש ועיצוב הסדרי הקבוץ המתחדש בקהילה הקיבוצית שלנו. בהמשך להסדרים החדשים שעיצבנו בשנים קודמות, נמשכה גם בתשע"ב המגמה של העברת נכסים מהכלל אל הפרט, תוך הבטחת זכות ההורשה וחיזוק הפרט, המקבל יותר חופש בחירה. בשנת תשע"ב הושלמה הפרדת הפעילות העסקית מהפעילות הקהילתית. העסקים עברו לפעול במסגרת אגודת האחזקות ונקבעו היחסים בין הקבוץ לאגודת האחזקות. במהלך השנה סיימה מנהלת "שיוך הדירות" את עבודתה והדירות הועברו לאחריות בעליהן. אושרו גם תקנוני "שיוך ההון" והחברים והיורשים קבלו תעודות, על מנייתיהם באגודת "עמיד כפר מנחם", אליה הצטרפו. אושר המבנה הארגוני המשופר והוחלט על צמצום נוסף של משרות הניהול בקהילה, מהלך המשקף גם הוא את ירידת כוחו של הקולקטיב. שלומי שקד הצטרף לחמוטל בניהול עניני הקהילה כיו"ר הקהילה.

4 מהלכים נעשו כהתפתחויות המעוגנות בתמונת הקבוץ המתחדש:
*בשיחת קבוץ אושרה עקרונית העלאת פנסיית היעד ל- 4250 ₪ לחודש, בגיל 67 שנים. שתי שיחות קבוץ דנו בתקנון המוצע, המצוי כעת בשלבי ניסוח אחרונים ויובא לאישור הקלפי כשניסוחו יסתיים.
אם התקנון יאושר בקלפי ברוב של 66% מהמצביעים, העדכון יעשה רטרואקטיבית מה - 1.7.12 הוקם צוות לאסטרטגיה פיננסית, שהחל פועל ובדק את המשאבים העומדים לרשותנו. הצוות כבר בדק את המשאבים לצרכי העלאת פנסיית היעד.
*הצוות הערכי, שנועד לנסח את ליבת השותפות העכשווית בין חברי הקבוץ המשיך את פעולתו. התקיימו חוגי בית בהם ניסחו החברים את סדרי העדיפויות שלהם. הצוות ריכז את הערכים שהעלו החברים וניסח מסמך ערכי ליבה לכפר מנחם. ערכי הליבה המוצעים (ראה עלון קודם) יובאו לאישור בקלפי. המזכירות מציעה לראות את ערכי הליבה, שיאושרו, כמצפן ערכי שיכוון את בניית התקציב לשנה הבאה.
*צמיחה דמוגרפית: במהלך השנה התקדם המיזם – נבחרו 14 המשפחות הנקלטות ועברו את תהליכי המיון, הוקמה מנהלת המופקדת על ההיבטים הטכניים-תכנוניים ונקבע מיקום המגרשים. נוסח תקנון קליטה והובהרו הסתייגויות הבנים, נבחרה חברת קורום לניהול פרויקט הבניה ונציגיה נפגשו עם המנהלת והבנים. בשלב הבא אנו עסוקים בסגירת נוסחי החוזים בין הגורמים השונים (בנים, קיבוץ וקורום) וכן התקדמות בנושאי תכנון הבית וביצוע התשתיות.

צוות התשתיות סיים את פעולתו והכין תכנית לחידוש תשתיות הקבוץ.

חברי הקיבוץ ותושבי ההרחבה אישרו את מסמך העקרונות של הסכם הגישור. המהלך לווה בהתלבטויות וחששות ולצידם אמונה ורצון, כי ניתן להקים גשר לשותפות. מאז האישור בינואר שופרו היחסים קבוץ הרחבה ונקווה, כי זהו שיפור בר קיימא. על סדר היום אישור ההסכם המפורט. כבשנים קודמות הועברו גם השנה פעילויות מהקיבוץ ליישוב והכוונה בעיקר למערכת החינוך וציון החגים. חברים רבים ממעטים להשתתף בחגי הישוב צוות התרבות הקיבוצי – "אצלנו בחצר", פעל באופן סדיר לאורך השנה כולה. גם הספרייה, הנוי והאחריות לביטחון וצוות חרום יישובי הועברו לטיפול האגודה הקהילתית המשותפת לחברי הקבוץ ותושבי ההרחבה. שמוליק (מזכיר הישוב) וחמוטל עובדים בתאום מלא, כדי למנוע כפילויות ולענות לצרכים המוניציפאליים של הקבוץ והיישוב. במהלך השנה חודש הדשא הגדול שלייד חדר האוכל והוסדר מגרש חניה ע"י המועדון

במהלך שנה זו המשיכה המגמה של התייעצות עם אנשי מקצוע מבחוץ ופניות לעורכי דין בנושאים שונים.

נראה כי תהליך המשפטציה הוא בלתי נמנע במגענו עם העולם סביבנו. אני מקווה כי הבנים שנקלוט יצמצמו את הצורך להיעזר בבעלי מקצוע שאינם חברי קיבוץ.

שגרת החיים בקיבוץ המתחדש הייתה לעובדה.
בידי רוב החברים מצויים יותר משאבים כספיים ישירים והם מברכים על החופש בניהול הוצאותיהם.
המשפחה וחיי הפרט תופשים יותר מקום בחיי החברים, והמעורבות של החברים בחיי הכלל
הצטמצמה. במקביל, צומצמה פעילות מוסדות הקהילה ובעלי התפקידים עומדים פחות לרשות
החברים, יחד עם זאת השירותים מסובסדים ומתפקדים ורוב החברים הסתגלו לשינויים. ומרוצים.

שנת תשע"ה הייתה לעבר ואנו מביטים קדימה בתקווה לקראת תשע"ו
נאחז כי תתחדש עלינו שנה אוֹפטימית.
נסכים בינינו על הצדק בה נאשיק לחיות כחברה
שנשא את הסולידריות, הערכות ההדדיות והשותפות
בתנאי המציאות המשתנה.
יחד עם התפתחות אישית של כל חברי הקהילה.
שנתרמה ונקלוט בניס בהצלחה
ושלא נשיע ארצה שיהא אוננו.

נייחא לשנה שקטה בארץ ובאזור
סיסתקו ענני המלחמה ותפסק שפיכות הדמים באזרנו.
שנתמודד בקול ובמדינה עם המשבר הכלכלי המצוי מעבר לפינה.
שיצטמצמו הפערים המדינה
ותחדש השלשנות,האלימות ושנאת האחר ולא תשיע לפתחנו.
נקווה ונייחא כי תשע"ו תהיה שנה טובה ומבורכת
כל שנבקש לו יהיו

יהודית אפרתי

לאסתר ויחיעס וכל המשפחה ברכות חמות לנשואי עיצו עם בחיל טיל!

לנשה, לאמנון, לחיה ואהרון וכל המשפחה
ברכות חמות להולדת הנכדה כליה בת איסל ועומר.

הביתה של עמירה ניתן להתרשם ולרכוש ציודים יפים
בצ'כעס סטוניים העבדית יצ.
אתאט אטפונית 08-8508562
שנה טובה
עמירה

מספר חברים תיארו את הרגשתם בקבוצה.
אני מביאה את דברי החברים:

אמנון זלינגר

תהליך הגישור, לדעתי, על אף מגרעותיו הרבות, היה תהליך חשוב בהיסטוריה של הישוב וכולנו תקווה שלאחר מחלות הילדות, נתחיל להתנהל כישוב אחד.
יש לשמר מבחינה ערכית את חדר האוכל ולכן יש להמשיך את עזרת הקהילה (סיבסודים). אני מניח שהאבולוציה הטבעית תשנה, בעוד הרבה שנים גם את הדבר הייחודי הזה.
השנה לא שינינו דבר בסבסודי הבריאות, אך נצטרך לבצע שינויים בעבודת המרפאה וכוננות האחיות.
לדעתי, רוב החברים מרוצים מהחיים בקיבוץ של היום. הצלחנו להפכו למקום מבוקש ואטרקטיבי ולדעתי גם גאוות היחידה עלתה. פרויקט צמ"ד שעדיין נתון בקשיים מרובים, יוסיף אף הוא לישוב. אני מאחל לישוב שנקרא כפר מנחם, שימשיך במסלול עליו עלה. שנדע להתגבר על הקשיים הצפויים ובשנה הבאה נראה כבר את הבתים הראשונים של בנינו מצמיחים יסודות וקירות.

שינויים במערכת הבריאות

בשנה האחרונה חווינו קשיים רבים באיזו צוות האחיות של המרפאה ובית הדר. דימה האח, עבד תקופה קצרה וגם הוא סיים לא מזמן. נוצר מצב שדנית וענבל נותרו ללא עזרה במיוחד בנושא האחיות הכונניות. לא ניתן להמשיך בצורה זאת כי האחיות, בצדק, לא עומדות בעומס. ועדת בריאות, בידיעת המזכירות, האחיות וד"ר דני אלברט, החליטה לבצע שינויים הכרחיים בצורת העבודה. החלטנו על כן, שדנית נשארת אחות יחידה במרפאה, ענבל תמשיך בתפקידה כמנהלת בית הדר ותשמש גם כאחות הבית. ענבל גם תעזור לדנית במידת הצורך.
בעניין הכוננות, החלטנו לפנות לחברה המקיימת שירותי מוקד וכבר קיבלנו מחברת שר"פ הצעת מחיר. ההצעה כוללת כוננות של 24 שעות 7 ימים בשבוע. החבר יתקשר למוקד, יוכל להתייעץ. גם ענבל וד"ר דני אלברט יהיו שותפים במיוחד לצורך התייעצות.
פרטים נוספים על השירות נפרסם בהמשך.
אני מודע לכך, שהשינוי הוא גדול ומשמעותי, אך מתוך ניסיון של רוב הקיבוצים העובדים בשיטה זו, קיימת שביעות רצון ולאחר תקופת הסתגלות, הכל פועל כשורה.
לידיעה כללית: אנו נשארו, כמעט הקיבוץ האחרון שעבד בשיטה הישנה והטובה של אחות כוננית, אך לצערנו גם דבר זה מסתיים.

קופ"ח מנהלת מעקב ממוחשב אחרי תפקוד המרפאות ויוצרת פרמטרים של מדדי איכות הטיפול.

הודות לצוות המרפאה המסור: דנית, ענבל, דני ואסתר, מדורגת מרפאתנו בחודש אוגוסט במקום ה-10 מתוך 119 מרפאות המחוז, מבחינת איכות הטיפול. התודה והברכה לצוות המרפאה!

שנת בריאות לכולם
אמנון זלינגר

סוזי אפרתי

מבט על השנה החולפת:

בשנה החולפת הייתי מעורבת במקום עבודתי, בהנהלת חשבונות. צוות הנהלת החשבונות מאוד מגובש ועובד בהקפדה ואחריות (מה שלא מונע טעויות). (לפי הסברה "מי לא עושה – לא טועה" - טעויות קורות ומתקנים אותן). בהנהלת חשבונות מבצעים את ההנחיות של מנהלי הקהילה והעסקים ומתרגמים את בקשותיהם למרקם של חיובים, או זיכויים. יש שתוף פעולה מלא עם הענפים השונים בקהילה ובעסקים ואישית נפגשתי עם מסירות והשקעה של העובדים בענפים השונים.

אני חושבת, שהדמוקרטיה בקהילה שלנו לא מספיקה ולא מקפידים ביישום החוקים, שקבענו לעצמנו.

לדעתי, יש צורך בהחלפת בעלי התפקידים המרכזיים מדי קדנציה. נחוץ דיון בכובד ראש כאשר מגיע זמן סוף קדנציה (של כל תפקיד מרכזי שהוא), בצוות רציני, לבדיקת אופציות. אני משוכנעת שיש לתת עדיפות לאנשים מקצועיים בכל תחום ספציפי, וכאלה אין לנו כל כך בקבוץ. האמירה "המשכורות לא יישארו בקבוץ" אינה רלוונטית – הכסף הולך לכל אחד מאיתנו לחשבון הפרטי ולא לקבוץ.

אני חושבת, שהאינפורמציה הנמסרת לחברי הקבוץ, ע"י מנהלי הקהילה והעסקים לא מספיקה ולא מספקת ועקב כך חברי הקבוץ לא יודעים דברים רבים ולא יכולים להגיב.

אני מאוד שמחה, שחדר האוכל ממשיך לתפקד ועל הצד הטוב ביותר (למרות שבעבר חשבת שצריך לסגור אותו). האוכל מגוון, טעים ולא יקר. מגיע "כל הכבוד!" לצוות המטבח ובראש ליוסי ולילי, שבהשוואה לעבר עובדים בצוות מצומצם ועצמאי ושיפרו את ביצועי הענף מאד. נחמד לראות בחדר האוכל את החבורות היושבות יחד בקביעות, ובמיוחד אני נהנית לראות בו את הילדים הקטנים בזמן החופשים, אוהבת לשמוע את הצהלות וכן – גם את הבכיים.

לגבי הישוב המשותף:

בעבר הייתי חברה מזכירות וחברת ועד מקומי וראיתי בקושי רב ובאי נחת את ההתנגדויות והמלחמות בין תושבי ההרחבה והקבוץ.

חשבת, שעלינו להיפרד ותחילה הסתייגתי מהגישור. היום נראה לי, שהגישור הצליח, אבל שוב עולות התנגדויות ואם 4 משפחות לא רוצות להיות חברות באגודה שתלכנה!

מילה לגבי עבודתו של מזכיר הישוב המשותף, שמוליק: אני חייבת להאמין שהוא עושה את עבודתו נאמנה, אם כי אין לי מושג מה הוא עושה – אין אינפורמציה! דבר אחד לא מוצא חן בעיניי, וזאת הפוזה של הדוד עם האצבע המורמת: "הכלבים נובחים והשיירה עוברת..." עשרות רבות שנים הקבוץ קיים ובכל אותן שנים הוי כלבים, אוהבי כלבים ושונאי כלבים. כמעט ולא הוי מקרים של איומים על לקיחת כלבים בכוח, ושל איסופם באופן ערמומי, כוחני וחשאי. אני מתנגדת לשיטה הזאת של שמוליק, והייתי מעדיפה שיטפל בצורה יותר אישית וידידותית. -

ביישוב של היום מאוד קשה להרים מיזמים, או חגים - אנחנו חיים פנימה לביתנו ועניינו ולא החוצה כלפי הקהילה.

הדור שלנו ברובו הסתגר, או פרש (גם אני הסתגרתי) ולא מרים פרויקטים. בין תושבי ההרחבה יש כאלה שמעוניינים בפעילות משותפת (תרבות, חגים) ולדבריהם אין הענות מצד חברי הקבוץ. לפי הרגשתי על דור ההמשך להרים את הכפפה הזאת, הם יהיו אלה שיחיו עוד שנים רבות מאד ביישוב המשותף.

באופן אישי אני מרוצה ממה שקורה היום בקבוץ המחודש ולא מבכה את הקבוץ הישן בשום נושא. אחרי שנים רבות של עבודה במקומות מגוונים תכנתי את יציאתי לפנסיה באופן מסודר ויצאתי לדרך חדשה: מסתבר שיש חיים מעניינים, מסקרנים ושלמים אחרי שנות העבודה!

ציפיות לקראת השנה הבאה:

מצער אותי, שמצד אחד מאוד רוצים את הבנים ומצד שני כנראה לא מוצאים דרכים להקל עליהם, זה מאוד קשה בתנאי הקבוץ המחודש מחד, ובתנאים הכלכליים העכשוויים מאידך. אני יודעת שברוב הקבוצים זה לא פשוט (ידיעה זו לא מקלה...)

אני מקווה, שלא ינחתו עלינו הגזרות הביזאריות של הצמד ברק-נתניהו. אישית אני מקווה מאד שאובמה יבחר שוב. וכמובן, מאחלת לכולנו שנה טובה!

רבקה קלנר

אני אוהבת את כפר מנחם. אני אוהבת את הקבוץ.
ב-16.9 ימלאו 40 שנה להיותי כאן ואני גאה בקבוץ על ההישגים הסוציאליים – החברתיים שלו.
אני שמחה על כך, שכשעברנו להפרטה הייתה לנו מוטיבציה לשמור על ערכים קיבוציים בנקודות
עקרוניות – ערבות הדדית בבריאות, רווחה וחינוך וסבסוד שירותים ואני מקווה שזה ימשך.
וכמובן התרבות והחגים המשותפים עם ההרחבה, שאני מברכת עליהם.
אני שמחה על הצעד האמיץ שעשינו בהקמת ההרחבה – סך הכל לא היה לנו ניסיון ולא ידענו איך
ההרחבה וחיי הקבוץ ישתלבו יחד. בפועל, בנינו משהו חדש לכולנו!
את הקשיים שנוצרו בין ההרחבה והקיבוץ אפשר לפתור ברצון טוב ובסבלנות רבה ולא להתייאש.
בעקבות עבודתי בדואר יש לי מגע רב עם תושבי ההרחבה. אני רואה, שיש שם הרבה אנשים
חיוביים ונחמדים, שאמורים להוסיף לחיי הקהילה שלנו.
העלאת סכום הפנסיה זה מהלך חשוב וגדול. נלקח בחשבון שאנשים עבדו פה עשרות שנים והגיעו
להישגים. העלאת הקצבת הפנסיה זה אות הוקרה על המאמץ, המסירות וההשקעה מרובת השנים
ותרומה לביטחון קיומי לימי הזקנה.
אני חושבת שההחלטות בכפר מנחם מתחשבות בחברים והן סוציאליות.
בעבודתי ובחיי אני חשה בשינויים שהתרחשו ומתרחשים בקבוץ – פעם הכל היה מסודר ע"י
הקבוץ, היום החברים מטפלים לבד בענייניהם, כולל הכספיים.
פעם הייתי פעילה בוועדות, היום, אני נותנת לאחרים לנהל את המלחמות. סך הכל יש לנו אנשים
טובים וכל מי שתורם, אני מעריכה מאוד.
אני מאוד מתעניינת ואכפת לי מה קורה בקבוץ בכל המהלכים וההחלטות, אבל משתתפת פחות
בדיונים ובשיחות, כי הבחירה שלנו הייתה להיות עם הנכדים (שאינם בקבוץ) ואנחנו נוסעים אליהם
2-3 פעמים בשבוע. לסבתאות יש ערך מוסף. אחד מאתנו מגיע בדרך כלל לדיונים ואני מקפידה
לבוא להצביע, כי אכפת לי ואני רוצה לקחת חלק בהחלטות – מי שמצביע משפיע.
ציפיות ואיחולים לשנה הבאה:
אני מקווה, שלא תהיה מלחמה, זה מאוד מפחיד אותי! אני לא רוצה עוד מלחמות די מספיק, זה יותר
מפחיד מהגזרות הכלכליות והעלאת המסים.
אני מברכת על שכונת הבנים ומקווה שיתגברו על הקשיים עם המנהל. אני מחכה לירית אבן הפינה
של השכונה. זה היה חלום, שבנים יחזרו ואני מקווה שיבואו כמה שיותר.
שנה טובה הרבה בריאות
שנה מוצלחת בחקלאות ובמתכת
שהחברים ייהנו מפרי עמלם.
שהבעיות עם ההרחבה תיפתרנה ושיבחר ועד חדש..

בועז קפלן

**איך אתה מרגיש ביחס למצב בקיבוץ לאחר כל השינויים בשנים האחרונות, והאם אתה חושב
שצריך להמשיך עם הפרטת השירותים הניתנים ע"י הקיבוץ?**
בסה"כ אני בהחלט מרוצה מהמצב הקיים. לפי דעתי כרגע קיים איזון טוב בין השירותים המופרטים
והמסובסדים ולכן לא נראה לי שצריך לשנות. גם אי-אפשר כל הזמן לחיות בתוך תהליכי שינוי בלתי
פוסקים. חייבים לתת לחברי הקיבוץ זמן להתרגל לשינויים שנעשו עד עכשיו והיו לא מעט כאלה. אם
יש משהו שעוד נדרש לפי דעתי לטפל בו זה נושא מס הקהילה שהוא עדיין גבוה מידי לדעתי.
איך אתה רואה את מה שהתרחש בקהילה הקיבוצית שלנו בשנה החולפת?
בגלל עבודתי מחוץ לקיבוץ בשנים האחרונות אני קצת מנותק מהנעשה בקיבוץ, ויוצא לי מעט מאוד
להתעדכן במה שקורה, ובכלל, חוץ מארוחות הבראנצ' המצוינות של יום שישי, אני מרגיש מעט
מאד את הרחוב הקיבוצי.
התחומים בהם אני יותר מעורב הם פעילות ועד האגודה ונושא שיוך ההון.
בתחום פעילות הוועד, אני מרגיש שהגישור עשה בישוב סוג של שקט תעשייתי, שאיפשר לאנשים
ולוועד לעסוק גם בדברים אחרים מעבר לבעיות שבין הקבוץ להרחבה. נושאים כמו החינוך, איכות
הסביבה והרבה נושאים שוטפים אחרים.
בנושא שיוך ההון - סיימנו בשנה שעברה להעביר בקבוץ את תקנוני שיוך ההון וכנסנו אסיפה
ראשונה של החברים ב"עתידי כפר מנחם" ובפעם הראשונה הפעלנו את שיוך ההון בצורה מסודרת.
השנה יש לנו כוונה לחלק את הבונוסים של 2011 לקראת החגים.
בסך הכל זה עובד טוב וכל מי שיש לו מניות ב"עתידי כפר מנחם" (חברים ויורשים) יקבל גם השנה
את חלקו ברווחי המשק.

ציפיותיי לשנה הבאה:

ברמת היישוב - קודם כל השלמת תהליך הגישור והמשך תהליך בניית קהילה משותפת ופעילה של כל תושבי היישוב. חשוב מאד שנקיים כאן חיי קהילה בכבוד הדדי שכולנו נוכל ליהנות מהם. אני מקווה גם, שסוף סוף תתקדם בניית שכונת הבנים. מעניין אותי מאד לראות איך היא תתפתח ומה תהיה תרומת הבנים לחיי הקהילה. ברמה האישית אני מאחל לי ולכולנו בעיקר בריאות. כמה שזה נשמע קלישאה, הגיל מלמד אותנו שזה כנראה אחד הדברים החשובים. בשורה התחתונה, אני בהחלט חושב שאנחנו חיים היום במקום טוב ואני מאמין שהוא רק ילך וישתפר שנה טובה לכולנו.....

עמית לפידות

אני מרגיש שהקיבוץ והקהילה שלנו נמצאים על צומת דרכים גם במובן החברתי, תרבותי וגם במובן הדמוגרפי. הרוב הגדול של חברי הקיבוץ חצה כבר את גיל 60 ופניו אל הפנסיה. אני בתחושה שיש מקום רב לעשייה ולהשתלבות של הדור שלנו בכל תחומי העשייה בכפר ובפרט בתחומי ניהול והובלה. בראייתי נכון לבצע תהליך חניכה מסודר של מספר שנים לבעלי מקצוע בולטים במשק ולא להגיע למצב בעוד מס' שנים לא רב בו נמצא את עצמינו רודפים אחרי הזנב ומצטערים איך לא תכננו קדימה את תהליך היציאה לפנסיה של מנהלי הקיבוץ.

מעבר לכך אני בתחושות מעורבות לכל פרויקט הקליטה החדש: מצד אחד אני חש שזהו ביתי ובית ילדי ואשתי ואין לנו מקום אחר בו נרצה לחיות ולגדול.. מצד שני תהליך הקליטה בעייתי מאוד בהיבטי המיסוי הרב וחוסר האפשרות של משפחה ממוצעת פלוס במשק להתקיים בכבוד תחת כלל תשלומי משק הבית והחובות החודשיים לקהילה. בהערכה אישית שלי..אם מודל המיסוי לא ישתנה בשנים הקרובות - כל המשפחות החדשות, או לפחות רובן, לא יוכלו לעמוד בנטל הכלכלי. בכל אופן, אני רואה את עצמי משתלב בתפקידי מפתח בקהילה בהקדם האפשרי והדבר הראשון שבו אגש לטפל הוא איך מאזנים נכון את הערבות ההדדית לעומת הנטל הכספי הכבד. לדעתי ניתן למצוא פיתרון אשר ישרת את ערכי הקהילה המיוחדים שלנו כקיבוץ - אך יאפשר למש' הצעירות לסיים את החודש על הרגליים.

אני מאחל לכולנו חג שמח ושנה טובה, מלאה בהתחדשות, בניה, והשתלבות יוצרת בקהילה.

אין פתרונות קסם – ננסה לשפר את הסדרי החניה

שמוליק לדרר מזכיר הישוב הציג את יוזמת הוועד לשיפור הסדרי החניה בקבוץ (כחלק מטיפול בבעיה ביישוב כולו). אני מביאה את דבריו: "יש בעיה מובנית במרחב הציבורי במחנה הישן. גם אם לא הייתה הרחבה הכבישים אינם מסוגלים להכיל את נפח התנועה והרכבים בקבוץ של היום. קל וחומר, שיש הרחבה ומערכת החינוך בגיל הרך והחינוך הבלתי פורמלי, נמצאים באזור המחנה הישן. מכאן מצב סבוך ואין פתרונות קסם. נוסף לזה לוועד האגודה אין סמכויות אכיפה של חוקי התעבורה – נסיעה במהירות מופרזת וחניה במקומות אסורים. מה שבכוונתנו לעשות, זה לשים פתקים על כלי רכב החונים במקומות אסורים ולבקש מבעלי הרכב, שלא לחנות באותם מקומות. כל אחד צריך להבין, שאנחנו חיים כאן בקהילה וצריך להתחשב אחד בשני בכל מיני היבטים גם בהיבט התעבורתי"

רשמה: יהודית אפרתי.

לחברי הישוב שלום !

כנציגכם במועצה אני מבקש לעדכן אתכם בטיפול נושא "אתר דלילה" שריחה נישא למרחוק. האתר פועל בהיקף של כ-180 אלף טון בוצה אורגנית. בעלי האתר (קבוץ נחשון וחברה פרטית מגבעת עדה) מתכננים להגדיל את האתר לכ-550 אלף טונות. המאבק אינו פשוט כי שטח האתר אינו בתחום מועצת יואב – אך מאידך, מהריח הרע סובלים רק תושבי "יואב" (רבדים וכפר מנחם). אציין כאן כי תאריך פקיעת תוקף "שימוש חורג" במקום חל בסוף דצמבר 2012 ומכאן העיתוי הכול כך דחוף בטיפול בנושא זה עכשיו ומייד.

כבר בבדיקות הראשונות שעשינו הסתבר כי ישנן כאן כמעט כל חריגות האפשרויות בתקנות הוועדות הסטטוטוריות העוסקות במתן אישורים ורישיונות לפתיחת עסק מסוג זה במקום כזה. ישנן כאן חריגות חמורות ביותר. כך למשל, לפסולת אורגנית (הדומה לקומפוס הביתי שאנו בעדו) נוספו פגרי בעלי חיים ואף צואת אדם. באופן הטיפול בחומר הוא נעשה בשטחים פתוחים ולא במבנים סגורים כנדרש, המבנים בשטח בלתי חוקיים. העדר תב"ע מאושרת ועוד חריגות בלתי מובנות של בעלי הסמכות לתת אישורים מכל הסוגים. אפילו הכניסה לאתר מצומת כפר מנחם אינה מוסדרת באופן חוקי ומהווה סכנה בטיחותית חמורה ביותר (כדי להיכנס לאתר מצד מערב יש לחצות קו לבן וכך עושות כמעט כל המשאיות הכבדות). המועצה הודיעה למשרד החינוך כי אם המפגע הבטיחותי לא יסולק יושבתו בתי הספר ה"אלה" ו"צפית". משרד החינוך ערב את המשטרה בנושא וזה נמצא עתה בטיפול. הנהלת המועצה לקחה עו"ד מומחה בתחום שעוזר לנו לטפל בנושא. גיבשנו מהלכים משפטיים עם קמפיין עיתונאי ומשיכת אנשים מהמערכת הפוליטית לצידינו.

אך בכך לא די. אנו זקוקים לתלונות ומכתבי מחאה מצד התושבים! ככל שירבו זה יעזור למאבק. את המכתבים כדאי להוציא למשרד החינוך, למשרד איכות הסביבה, למשרד התחבורה, למועצה, לראש המועצה, לוועד האגודה, למועצת "מטה יהודה" (שבשטחה המפגע הנורא הזה), לקבוץ נחשון ותושביו, לעיתונות, ובעצם, לכל גורם שהנכם חושבים שכדאי שיהיה בתמונה. רצוי כי בכל הוצאת מכתב כזה תהיה המועצה מכותבת בהעתק כי בתוכה מתנקז המאבק כולו.

במסגרת פגישות צוות המאבק בדקנו גם עריכת סקר איכות הסביבה ע"י מומחה בנידון. סקר כזה עלותו 30-45 אלף ש"ח והצוות החליט להעביר המלצה כי הסקר ימומן שווה ע"י רבדים, כפר מנחם, והמועצה (לצער, בעבר, המועצה נמנעה מלהשתתף במימון סקרים מסוג כזה). פניית הצוות הועברה להנהלת המועצה ולוועדי הישובים והם יידרשו לתת אישורם בתקופה הקרובה. נראה לי כי לאור כל הפוזיציה שהנושא נמצא יש סיכוי להצליח להרחיק מאיתנו את הפגע הנורא הזה.

אני פונה שוב ומבקש את עזרת הציבור במשלוח מכתבים ומחאות ל"כל העולם" כדי שיהיה ברור שאיכפת לנו.

ושיהיה לנו שנה טובה וחג שמח לכולם

יחיעם יוגב – כפר מנחם

10.09.2012

אתי נאלמנו

ע

כשהארץ פותחת כשהשפריימל מתאם - כשהכל מתיקף - כשהעם מתפצל ומפוצל.
כשהצבא הוא כבר לא אותו...

אנחנו יושבים כאן על הפרצלת ציה שלנו - נינוחים - מתחשפנים, שומרים כל אחד
על שלו - אופיים לשנא.

ואתי. אתי חצלונו אראות עם את האחר - צה שצריק אפטימ תמיכה - צה שאולי
ישמח לתשואת אב וחיבוק.

איך לא פואים אותנו בהפלטות - האם האמת כל כך טוב לנו? האם איננו

פטיעים יותר? האם האמת עתידנו בטוח?

איך לא שומעים את קולנו - האם עם כפי כך שונו פנינו?

האם והפעלמות הם פרי באושים של תהליכים שיצרנו והלכנו אתם - לאמן מה?

האם האמת אנחנו צואאים לצורות הבאים?

תלמה

אין רצפט לאריכות ימים

על סף יום הולדת המאה של רוזי שינדלר, נפגשתי עמה לשיחה. רוזי פרשה בפני יריעה רחבה של מסכת חיים ארוכה ומגוונת, כשהחליפה בהצלחה תרבויות ושפות. אני מביאה נקודות ציון בחייה וכמה מאפייני החוסן שלה. "נולדתי באוסטריה ב- 24.8.1912. הורי היו ממעמד בינוני נמוך. אבי גויס לצבא (במלחמת העולם הראשונה) ונהרג כשהייתי בת 3 שנים, כך שאת רוב ילדותי עברתי בלי אב. היו לי אח ואחות ומעמדנו הכלכלי התדרדר עם מותו של אבי. אמי הרוויחה מעט כסף מתפירה וידענו עוני ומחסור. עם תום המלחמה אוסטריה נכנסה למיתון והמצוקה הכלכלית גברה. ילדים נשלחו לארצות אחרות לגדול אצל הורים מאמצים. בפברואר 1920 נשלחתי להולנד ואומצתי ע"י משפחה הולנדית. שנים אלו הניחו את הבסיס לחוסני הפיזי בזכות התזונה הטובה ממנה נהניתי – בשר, חלב ודגים. בהולנד גם הלכתי לבית ספר ולמדתי הולנדית. ההולנדים בני המשפחה המאמצת שלי התייחסו אלי יפה ואני שומרת על קשרים עם צאצאיהם עד היום. חזרתי לאוסטריה ב- 1923, המשכתי בהכשרתי המקצועית. נוסף על כך, למדתי מאמי את כל עבודות משק הבית. אני אסירת תודה לאמי על "בית ספר" זה. בזכות המיומנויות שלי כעקרת בית הצלחתי להשיג עבודה ולנהל משק בית. בצעירותי, למדתי אנגלית בבית ספר ערב אצל האנס שינדלר והתאהבתי בו. יצרתי קשר מכתבים עם נערה בריטית, שהייתה לחברתי והזמינה אותי לאנגליה לעבוד במשק בית. בדצמבר 1937 עברתי לאנגליה ועבדתי כאופר אצל משפחה אנגלית סימפטית. ב- 1939 הגיע האנס שינדלר לאנגליה, שם נישאנו ומיכאל ז"ל נולד ב- 1942. ב- 1946 חזרנו לאוסטריה וסוזי נולדה זמן קצר אחר כך. בעלי - האנס שינדלר היה מורה לאנגלית בבתי ספר בווינה וכתב ספרים אני המשכתי ללמוד ורכשתי דיפלומה של מורה לאנגלית באוסטריה. לימדתי אנגלית, ניהלתי את משק הבית וגידלתי את ילדי. היו לנו חיים מאושרים.

אחרי מלחמת ששת הימים עודדו סטודנטים אוסטרים לנסוע לישראל לעזור למדינה. מיכאל ז"ל נסע ונשבה ואחרי שחזר לאוסטריה למד עברית נישא לזוז'י ושב ארצה. סוזי באה בעקבותיו ב- 1970. ב- 1971 באתי לראשונה ארצה לביקור. ב- 1982 תכננו להגיע ארצה לחצי שנה. בעלי נפטר ונשארתי אלמנה לבד בווינה והילדים הזמינו אותי ארצה לקבוץ. ב- 1984 הגעתי ארצה לחיות כאן ומאז אני כאן. מאז שהגעתי עבדתי במתפרה, במעגלה, בכול בו ונתתי שעורי עזר באנגלית אני אוהבת את הקבוץ –הטבע מאוד יפה ומדבר אלי ואני לויאלית למדינה וליהודים. רוזי האירה גם את איכויותיה האנושיות: חייתי חיים נורמאליים. אני אופטימית וחושבת שהעולם יפה. אני לא מפונקת יודעת לעבוד ואוהבת לעבוד (כאמור עבדתי קשה מנעורי). אני בעלת רצון חזק, לא נשברת בקלות ולויאלית לאמונותיי ולאנשים. כל חיי הבוגרים השתדלתי לעקוב אחר השינויים בעולם ולהיות מעודכנת. יחסי עם אנשים רציונאליים – אני אוהבת אנשים, לא רבה אתם ולא מטילה בהם דופי. אני מטפחת קשרים עם אנשים, שומרת עליהם ומאוד לויאלית אליהם. כל חיי עמדתי על דעתי. הייתי סוציאל –דמוקרטית,אתאיסטית ולא היה לי כל קשר עם הנאצים, **סירבתי להגיד הייל היטלר** וננזפתי על כך. היא לא ציינה שהיא בעלת הומור ורוח טובה. רוזי סיימה בדברים אלו: "אין לי רצפט איך להגיע ל-100 פשוט אל תמות קודם. אם אתה בריא פיזית ומנטלית יש לך סיכוי. היה אופטימי היחס שלך לחיים הוא הקובע. עליך להיות סובלני ולקבל את השוני בין אנשים ואת ייחודם. היה אתה עצמך, כפי שאתה, בלי יומרות ובלו להיות אדם אחר." תודה לרוזי על ששיתפה אותנו המשך הקשרים עם אנשים, חוסן בריאות ונחת

ל רוזי - ב ר כה

*אינה פלא אינה פלא
ישנן נשים כאלה :
רוזי שינדלר היפה -
בת מאה שנה !*

*

היום אני כולי נרגש :
כי זה לי נסיון חדש:
לראשונה בחיי אשא ברכה -
ליום הולדת של מאה !

מי שרואה את רוזי לא יאמין,
קופצת מתרוצצת על שמאל וימין,
עצמאית, דעתנית - בהמון שפות
היא מתבטאת - ותמיד קצרות,
ומה שהיא אומרת פשוט ומובן,
תמיד ברור ותמיד לעניין !
וזוכרים: בבית המלאכה של רחל קרון
רוזי הייתה כוכב עליון !

כשבאים זקני גיל הזהב
(שמספרם כיום כבר לא כל כך רב)
נכנסים למועדון ויושבים בכורסה,
ורוזי היא הניגשת בשאלה:
"להביא לך תה? או אולי כוס קפה?"
הראיתם כבר עולם הפוך שכזה ?

וכאשר המרצה בגיל הזהב
מאריך בדיבור וגרונו כבר חרב,
מי קופצת על הרגליים
ומביאה לו כוס של מים?
רוזי שינדלר הטובה -
גם על סף שנת המאה !

הסתכלו נא ברוזי, הסתכלו היטב,
כמה נאה היא, שמתם לב?
איך היא יושבת, איך מתנועעת,
רוח נעורים שופעת !

ואיזה אוצר בלתי-רגיל!
מנה הגונה של סקס-אפיל !
ולידה אנחנו, בני התשעים,
מרגישים ממש ממש צעירים!
קשה להאמין שמחר רוזי

her second century פותחת

ועכשיו מתלבטים כולנו :
במה נברך את רוזי שלנו ?
אני מנסה לחשוב על משהו אוריגינלי,
מחפש ומחפש - ודבר לא בא לי.
אז נשלח לה ברכה של דורות עתיקים

:

ע ד מ א ה ו ע ש ר י מ !

*

*אינה פלא אינה פלא
ישנן נשים כאלה :
רוזי שינדלר היפה -
בת מאה מאה !*

י ו א ל ד ר ו מ

תעודת הוקרה

לכבוד הוא לנו, חברי כפר מנחם להעניק תעודת הוקרה זו לך

רוזי שינדלר

במלאות לך 100 שנים.

הוקרתנו העמוקה לך על הדרך המופלאה שבה את עומדת בתלאות החיים, תוך חיוניות ושמירה על עצמאותך, כשאת משרה רוח טובה על סביבתך.

באת אלינו מרחוק ומתרבות זרה והשכלת בתבונתך ורגישותך להתערות בתוכנו ולהיות כאחת מאתנו.

היי ברוכה!

שתזכי להמשך עשייה, בריאות ונחת

מכל אוהביך בכפר מנחם

מזכירות כפר מנחם

24.8.2012

תאריך

יש לי צורך להודות לחברים ולהנהלה על הבעת הכבוד שזכיתי לה לעת יום הולדתי ה-100. מאז שנת 1971 כאשר באתי לישראל לראשונה, אני רוכשת אהבה לקבוץ: לרעיון הקיבוצי, לאנשים שידעו סבל כה רב. המילה "קבוץ" - קבוצה - מכילה את המושג "להיות ביחד" שהוא יקר לי עד מאד, אחדות, אחריות הדדית, שמירה על זכויות הפרט. אני אסירת תודה על שקבלתם אותי כאן ביניכם, אני בין חברים ותמיד רציתי להיות אחת מכם: להשתייך, לתרום, להיות נחוצה! באהבה, רוזי

**ב- 5.8.2012 נקבר מנחם גלינה.
דברים לזכרו:**

4.10.2010 – 5.8.2012

אבא שנתיים עברו מאז שהלכת
אני מתגעגעת!!!!

אני זוכרת שישבנו לראות את טקס פתיחת האולימפיאדה בשנת 2000.
כשראינו ביחד את התחרויות שאלת אותי "אם אני (מנחם) אספיק לחיות ולראות עוד
אולימפיאדות?" אמרתי: "ש"ן".

אך לא ציפיתי לשינוי שקרה לך לאחר ניתוח גב ב- 2001.

אף אחד במשפחה לא ציפה לשינוי, שהתבטא בירידה קוגניטיבית ומחלת הדמנציה, שמשנה את
צלם האנוש של האדם.

אבא, אני מתגעגעת לנסיעות המשפחתיות, לטיולים, לסיפורים שסיפרת על מעשיך כשהיית חיל ועל
משפחתך.

כן, אני מתגעגעת אפילו לאפצי' שלך.

אבא, בשבילי התחלת להעלם כשהפסקת לקרוא בשמי, כי לא זכרת.

אבא אני מתגעגעת אליך,

אך תמיד אזכור אותך.

אזכור אותך: בתמונות, בסרטים.

אזכור אותך: בחלומות ובסיפורים.

שלך אוהבת לעולמים גם למעלה בשחקים.

לימור

חלפו להן שנתיים, אך הכאב והגעגועים לא נעלמו.

אישי היקר האהוב והנאהב, שאף פעם לא פסק לאהוב את משפחתו והקבוץ מעל לכל.

בתור כזה תמיד תרמת החופשי לנצרכים ולנזקקים בקבוץ – להסעות בריאות וכדומה.

לפני שנתיים נפרדנו ממך וגופתך נתרמה למדע ובכך נסגר אצלך המעגל של נתינה ותרומה.

בייסורי תופת עברה עליך הילדות ובייסורים רבים – שלך ושלנו – נגמרו לך החיים.

לא את זה רציתי בשבילך ולא לזה ייחלתי, נותר לי רק לבקש ממך סליחה ומחילה גדולה, על כי לא
הצלחתי למנוע ממך את הצער, המכאובים והייסורים.

עוד מעט מתחיל קטיף הזהב הלבן, אותו לבן שקטפת לפני 45 שנים, כשאני עם 3 מילדיך מלווים
אותך בשבתות על הקטפת.

אוהב אדמה היית בכל רמ"ח אבריך.

היום מחזירים אנו אותך אל אדמתך.

על משכבך תנוח בשלום ובשלווה אישי היקר ואנו ננצור אותך לעד בלבנו הקט.

באהבה אשתך

**המון המון תודות ליוסי שרון,
שהקדיש לי הרבה מזמנו היקר ועזר לי
לאורך כל הדרך עד לסיום המכובד.**

**מעומק הלב
נורית גלינה**

עם אינה, אמה ושרה ל'ה

אנו אבלים על מות חברתנו

רגינה דומב

שיר שכתב לרגינה הנכד עידן

הנקמה

הם שרדו כמו ורדי הבר שצומחים מהקיר
דרך חור
צמחים פרועים, אחרונים, בשדות מופגזים
של שחור
שפמו האידיטי לא יכול להרוג את
חלומותיהם
נקמתם בו – לעולם, לשמר את חייהם.

בדברה, מאירות וחודרות עיניה, כחולות
ועדין בורקות
בקמטי הגיל של לחייה הן עכשיו כבר
עטופות.
על המשרפות, הצער ורצח משפחתה
על המכאובים, והעתיד שנגזל, אני נקמתה.
היא הייתה בת עשרים וארבע, נחושת רצון
והרה
אחרים סביב נרצחים והיא נסה, נמלטת על
נפשה
היא מספרת בדמעות, ושוב לי אומרת תודה
אני נקמתה באותה מלחמה אדירה.

הם עזבו ואף פעם לא ישובו לשם
ארץ ספוגה בדם, שלא אבין לעולם
אך חיים טובים, מלאי ששון, אובדן ואהבה
הם הנקמה שעליה חלמו, הנקמה הטובה.

היא מביטה בי כעת, ומחייכת חיוך נעים
בי היא רואה איך חייה עכשיו מושלמים
הנקמה המתוקה מכל היא הנקמה שלה
ליבי עולה על גדותיו להיות נקמתה.

27.8.2012

אינה מספרת שני סיפורים על חיי רגינה:

סיפור ראשון שנחרט בזיכרוני הוא על הימים בהם היית נערה. הגרמנים כבר כבשו את פולין והיהודים היו צריכים ללבוש את הטלאי הצהוב, כבר אז היה מחסור במזון, ומשפחתך, כמו יתר התושבים, קבלו תלושים לאוכל, והייתם צריכים לעמוד בתור שעות כדי להגיע לדלפק בו יכולתם לקבל את מנת המזון הקטנה והמצומצמת. כאשר התקרבתם לדלפק היו הפולנים דוחפים אתכם הצידה ולא נותנים לכם להגיע לדלפק וכך נשארתם רעבים. יום אחד החלטת לעמוד בתור ללא הטלאי הצהוב, וכך האנשים לא ידעו שאת יהודיה והצלחת להגיע לדלפק ולהביא מעט מזון למשפחתך. היית אמיצה ובעלת תושייה ונלחמת על חייך ועל חיי משפחתך.
...כאשר אבא היה בצבא הוא נפצע מספר פעמים. ואת תמיד מצאת את מקום בית החולים בו הוא שכב והיית מגיעה אליו בכל מיני דרכים ובכל מיני טרמפים, כי לא הייתה אז תחבורה ציבורית, ומביאה לו מזון שעזר לו להתרפא מהפציעות שנפצע.
דבר לא יכול היה לעצור אותך. תמיד השגת את מה שהיה צריך.

אמה נזכרת:

אחרי שראינו את אחד מסרטיו של צ'רלי צ'פלין הלכנו אמא ואני שלובות יד ביד, ושמחות ועליזות ואולי אפילו קצת מצחקקות ופתאום... טרח! שתינו מצאנו את עצמנו שכובות על המדרכה כשמאחורינו הולכים המון רב של ילדים וחברי קבוץ – אוי לבושה וכלימה ואיזה הלם! שתינו מיהרנו לקום, להבריש בידינו את הבגדים והברכיים ואני כבר לא ציחקקתי. מה הרגישה אמא ומה היא אמרה – בטח משהו כמו "אין דבר זה לא נורא."

שרה'ה זוכרת: שמלה צהובה

זה היה כנראה בתחילת שנות הששים ואולי אפילו בסוף שנות החמישים. לאמא הייתה שמלה צהובה עם פסים לבנים, אני זוכרת שהשמלה הייתה כבר בזמן שההורים גרו בצריף השבדי ועברה איתם לבית החדש. יתכן והשמלה הזו הייתה שמלתה היחידה באותן שנים. כל פעם שראיתי את אמא עם השמלה ידעתי שיום שכולו טוב היום, אולי חג, אולי שבת ואולי אמא מחכה לאורחים. תמיד שאמא לבשה את השמלה היא הייתה שמחה, העיניים הכחולות אפורות שלה היו זוהרות, היא צחקה הרבה וחיבקה ונישקה אותי הרבה, תנועותיה היו רכות יותר, והיא לא הייתה צריכה ללכת לשום תורנות או לנקות שום דבר, רק לשבת בנחת ואולי מקסימום להקריא לי סיפור או שניים.

הדר מספרת - עוגות

בבית של סבתא רגינה היו תמיד עוגיות ועוגת הגבינה המפורסמת, אותן סבתא הכינה בעצמה. אהבתי ללכת לבית הסבים לשתות שם את התה שנקרא "תה שומריי". שומריי היה שם המשפחה של סבתא. בתה זה היה סוכר עם פרוסת לימון חתוכה, ויחד עם העוגיות, או עוגת הגבינה היה לשילוב זה טעם גן העדן. מאוד אהבתי את סבתא רגינה וסבא משה, הם התמסרו אלי ואל יפעת אחותי, בלב ובנפש.

יפעת מספרת:

כשהיינו ילדות אהבנו לבוא לבית של סבתא רגינה וסבא משה. תמיד היו בבית דברים טעימים כמו שטרודל תפוחי עץ, תרכיז לימונדה, עוגיות תוצרת בית, דברים ששימחו מאוד את הדר אחותי ואותי. אחרי שגדי (אבא של הדר ושלי) נפטר, היה הבית של סבתא רגינה וסבא משה בית חם עבורנו. תמיד הרגשתי שהם אוהבים אותנו ללא תנאים, ומוכנים לעשות בשבילי ובשביל הדר הכל ומכל הלב.

שהייתי נערה, מאוד אהבתי להביא את חברי מהכיתה לביתם של סבתא רגינה וסבא משה. סבתא הייתה יודעת איך לדבר איתנו ולבדח אותנו. כאשר נכנסנו לביתם של הסבים, הם העמיסו על השולחן עוגיות, עוגות ושתייה והאיצו בנו שנאכל ונשתה. היה לנו כייף להיות בחברתם. בילדותי, אהבתי מאוד להסתכל על סבתא רגינה בזמן שהייתה רוקמת או סורגת. תחת ידיה החכמות נוצרו מפות, מפיות, תמונות רקומות, שכל אחת מהן הייתה מעשה אומנות.

אלון כותב:

כל כך הרבה מזיכרונות ילדותי מתרחשים בבהירות בזיכרוני, הם מהקבוץ. זיכרונותי על סבתא משולבים בזיכרונות הקבוץ ובזיכרונותי על סבא. ישראל וביתם של הסבים. אחד מהזיכרונות החזקים ביותר הוא האווירה בביתם והדרך בה הסבים חיו בביתם והטקס הקבוע כשהיינו מגיעים לקבוץ.

עם ציפי, יפה וחיה

והמשפחה כולה

אנו אבלים על מות חברנו

אריה ורמוט

לזכרו של אריה ורמוט ז"ל

אבא יקר שלי,
שוב אנו עומדים בבית העלמין הזה, משפחה, חברים וידידים. הפעם אנחנו מלווים אותך למנוחתך האחרונה, ואכן סוף סוף זו תהיה מנוחה אמיתית. תהיה קרוב יותר לאמא ז"ל, אשר כה אהבת. קשה לי מאוד להספיד אותך, אבל תמיד אזכור, שאהבת האדם הייתה אבן דרך לפניך וכמובן המשפחה הגרעינית הייתה בראש מעיניך.
בגיל 10 נשברה לי הרגל ואתה נשאת אותי על גבך במשך תקופה ארוכה. באחת הפעמים קראת לי לשיחה וסיפרת לי, שאינני בתך הביולוגית, אלא אימצת אותי, כאשר יצרת את הקשר עם אמא ורחל, אבל הבטחת לי, שאין לי מה לדאוג ואהיה בתך כמו יתר ילדיך ואכן כך היה ואני הרווחתי את האבא הכי טוב בעולם.
טוב לבך ניכר גם בדרך שאמא ואתה הכנסתם ילדי נוער (רותי ויצחק) וילדי חוץ ולכל אחד מאיתנו היו חברים מאומצים בני גילנו.
המשפחה גדלה והתרחבה ואתה זכית לראות נכדים ונינים ושמחת כל עוד מצבך הבריאותי איפשר לך.
עכשיו באנו לכאן כדי להיפרד ממך, לקוות שתהיה במקום ובעולם טוב יותר ותנוח על משכבך בשלום.

אוהבת
אותך
בתך
ציפי

לא אשכח אף פעם
את הצניעות והיושר
את ההקשבה והאמפטיה
את ההיגיון הבריא והשכל הישר

נפרדת היום
מהגוף הכבד
מהרגליים הנפוחות
מהמבט החלול
של חוסר אונים

בזכותך
משפחתי וחברי
משפחתך וחבריך
אוהביך
שאהבת
מתאחדים בשבילך

אומרת שלום
לישיבה ללא משמעות
לאכילה ללא טעם
לתגובות בלתי מובנות
לחיוך עם לחלוחית בעיניים

להיפרד ממך
להיות איתך
לעוד בוקר
לפני שהנשמה
תמצא מנוחתה
שאהבה נפשך.

תודה אבא
על מי שהיית
תנוח בשלום
ותתאחד עם מי
בתך חיה

נוצרת בליבי היום
את החום והאהבה
את הפתיחות והתקווה
את העקשנות לחיים
את החכמה והמסירות

השנים האחרונות עם סבא לא היו פשוטות. בביקורים האחרונים כבר לא זיהה אותנו ובקושי הגיב. למזלי, אני זוכרת גם את השנים שקדמו להן. במאגר הזיכרונות שלי ישנם לא מעט כאלה הקשורים לסבא וסבתא, לבית שלהם, לקבוץ ולמקום שלהם בחיי כילדה וכנערה.

כשנודע דבר פטירתו של סבא, הזיכרונות הללו החלו לעלות ולצוף פתאום, אחרי ששנים רבות נדחקו הצידה.

זכיתי שעד גיל 17 היו לי שני סבים ושתי סבתות, ולא סתם סבים, אלא סבים נמרצים ופעילים בחיי ועוד בקבוץ.

סבים בקבוץ נתפשו תמיד כפריבילגיה, ובכיתה קינאו בי על כך. נהגתי לבלות כמעט כל חופש בבית של סבא וסבתא, והקיבוץ היה לי כפארק שעשועים ענק שבו אני יכולה להסתובב בחופשיות – מהברכה לגן השעשועים, מהספריה לארכיון, מבתי הילדים למכבסה ובכל אלה קיבלו אותי תמיד בסבר פנים יפות בזכות היותי "הבת של" ו"הנכדה של". הרגשתי בבית.

בתוך כל אלה היה מפעל הקרמיקה האטרקציה המרכזית. סבא נהג לקחת אותי לשם, להושיב אותי על ברכיו, ולתת לי להרגיש שאני מכינה בעצמי כלי חדש וממש תורמת לתפוקה של המפעל, מה שבדיעבד בטח היה ההפך מן המציאות... במיוחד נהניתי מההתעסקות עם ה"שאריות" – כל מיני כלים פגומים ופסולת קרמיקה שעליה הרשו לי סבא ודודו שמעון לצייר ולהדביק. בשביל חוג כזה משלמים היום הרבה כסף.... ולי היה את כל זה בחינם ובשפע.

בחופש הגדול נהגתי להתארח אצל סבים. לעתים הבאתי איתי חברה בת מזל. אני זוכרת איך בתוך כל מהומת הנכדים פתאום היה סבא מתכנס בתוך עולמו לטובת מדיטציה ממושכת, כששום דבר מסביב לא מפריע לו. כך, באמצע הסלון. ידענו שבדקות הללו אסור להפריע לו, אבל גם אם פנינו אליו, לא נרשמה תזוזה.

היום, כשבכל בית יש "חדר עבודה" ו"חדר משחקים" – הבית ההוא נראה לי פתאום קטן כל כך, אבל אז לא היה חסר בו כלום. מזרון על רצפת הסלון וארון משחקים קטן על יד השירותים (אני עדיין זוכרת איך סבתא הציגה לי בגאווה את הפינה הזאת כשעברו לחדר החדש, ואמרה שסוף סוף יהיה לי איפה לצייר...) ו... זהו מסתדרים עם מה שיש.

אני זוכרת גם את מערכת היחסים המיוחדת בין סבא לסבתא, יחסים שהיה בהם הרבה כבוד הדדי, הרבה אהבה והרבה דיבורים ביידיש שלא ממש הבנתי. כשהתווכחו – לרוב עברו ליידיש ואני קלטתי שבירי משפטים ובעיקר הבנתי שלא רוצים שאבין.

כשהתגייסתי, הפכו "עוגיות הסבא" עם הקצוות השרופים לשם דבר בכל הבסיס, והחברות שלי לחדר היו מחכות בכיליון עיניים למשלוח השבועי של העוגיות, שסבא שרף בגלל התעקשותי ועל אף שלא ממש הבין למה.... כולם קראו להן "עוגיות סבא", וכשהגיע סבא לטקס הסיום שלי ניגשו אליו כמה חיילות נרגשות כדי לפגוש סוף סוף את מי שהיה אחראי ליצירת המופת הריחנית...

אני זוכרת בבירור את מראה החדר של סבים, את הריחות, את טעמן של העוגיות. כל אלה הם חלק ממני שהייתי כילדה וממי שאני היום. קל כל כך לזכור רק את הסוף, צריך להתאמץ קצת יותר כדי לזכור את מה שהיה לפניו, אבל המאמץ הזה שווה, כי זיכרונות נשארים לתמיד, גם אחרי האנשים שיצרו אותם.

ומילה אחרונה סבא – אם אכן תפגוש שם למעלה את סבתא לאה, תמסור לה את אהבתי וגעגועי. סוף סוף אתם ביחד, כפי שנועדתם להיות. להתראות סבא אריה

נכדתך גליה

מילות פרידה מחברי וגיסי הטוב והיקר,

הכרתי את אריה כשהיינו ילדים בני 8 ו-9. גרנו באותה העיר ביאלסקו ביאלה. יחד למדנו בחדר אצל אותו רבי, יחד למדנו בבית הספר הפולני (אריה בכתה אחת מעלי) היינו חברים טובים והכרתי היטב את משפחתו.

בימים הראשונים לפרוץ המלחמה בספטמבר 1939 נפרדו דרכינו וחשך עולמנו, כעולמם של מיליוני בני אדם. רק ב-1944 הפגיש אותנו הגורל והיינו שוב יחד, עבדנו כתף אל כתף בצבא העבודה בקירגיסטן, בבניית סכר ענק בתנאים קשים וברעב. המפגש הזה הביא אור ותקווה לחיינו ומאז לא נפרדנו. האחיות לאה ורחל ז"ל להן נישאנו התעקשו להישאר תמיד זו לצדה של זו. עם תום המלחמה חזרנו לפולין ושם הצטרפנו לשומר הצעיר. רק כעבור שנתיים וחצי עלינו לארץ, אחרי מסעות מפרכים ביבשה ובים והגענו לכפר מנחם. תמיד גרנו בשכנות ועזרנו אחד לשני במה שיכולנו, כך היו לנו קלים יותר חבלי הקליטה והייתה לנו משפחה מורחבת ובזמן מחלה, או נסיעה תמיד היה לילדים בית לבוא אליו. כשגדלו משפחותינו לא תמיד ידעו החברים מי מהילדים שייך לאיזה משפחה. היינו יחידה אחת וכך גם נשארנו.

אני מקווה שהקשר הזה יישאר לדורות רבים.

אריה – חברי יידי וגיסי

אזכור אותך לטובה. זכית לעמוד בראש משפחה גדולה וברוכה ואני גאה בך מאוד.

יהי זכרך ברוך
שמעון

עם ציפי, יפה וחיה
והמשפחה כולה
אנו אבלים על מות
שלמה ורמוט

יחד עם משפחת אל'עזי
אנו אבלים על מות ידיד ביתנו
יונס אל'עזי

לשמעון קורנגוט והמשפחה כולה
תנחומים במות האח
ארתור

לאסתי אלבירט וכל המשפחה
תנחומים במות האם והסבתא
אביבה אוזבכר